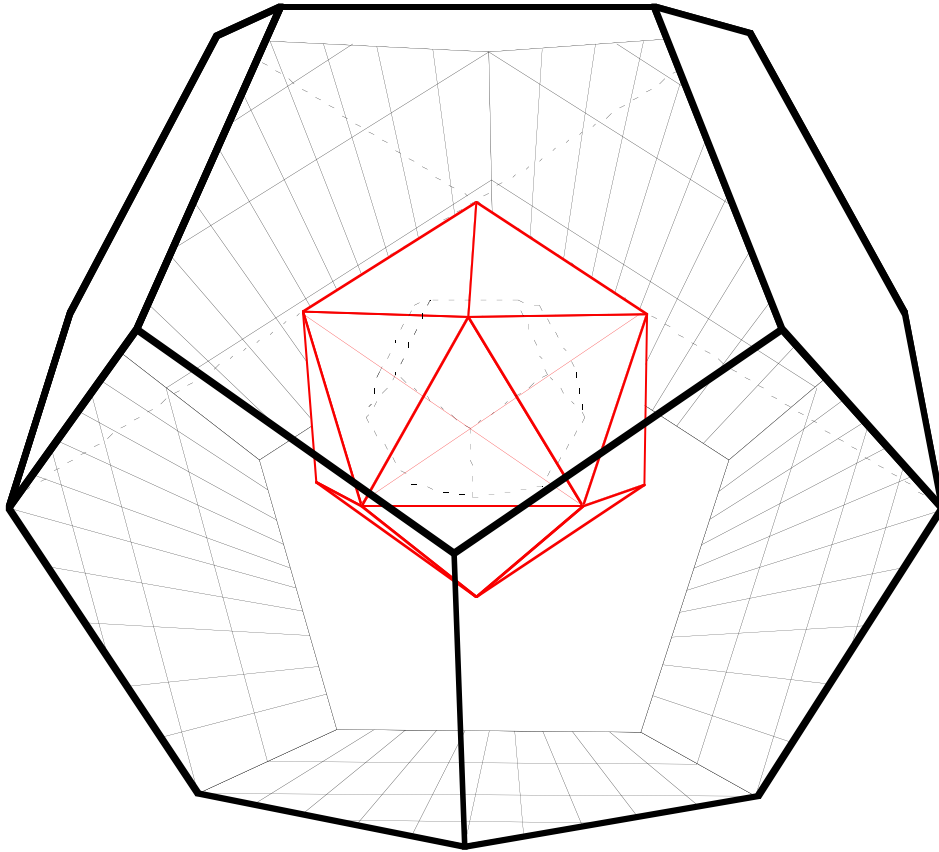

VI DE ENE, DIE ZOWEL DE EERSTE ALS DE LAATSTE IS

Afb. 16:
het *twintigvlak*
in de hoekpuntrelaties van
het *TWAALFVLAK*
(alleen voor de twee bovenste ribben met stippellijnen aangegeven).

Het is de gemeenschappelijke kern van
de vijf *achtvlakken* - afb. 15, p. 32 -
en de tien *viervlakken* - afb. 11, p. 29 -
binnen de vijf *zesvlakken* - afb. 7, p. 18 -
in een *TWAALFVLAK*.

Afb. 17 op p. 39 geeft een samenvatting.

Het gemeenschappelijke deel binnen de Vijfvoudige Octaëder is dus een icosaeëder. En zoals bleek worden ook van dit lichaam de hoekpunten (en de ribben) gegenereerd door de hoekpuntrelaties van de dodecaëdrische ruimte. Het is van het hele stelsel van 22 regelmatige lichamen, dat op die wijze tot stand komt, *de kern*:

$$1 \quad + \quad 5 \quad + \quad 10 \quad + \quad 5 \quad + \quad 1$$

dodecaëder kubussen tetraëders octaëders icosaeëder

We hebben ons tot dusverre beperkt tot hetgeen in dit verband binnen de dodecaëdrische ruimte valt op te merken. Vatten we de genoemde relaties echter op als lijnen die zich naar twee kanten '*eindeloos*' ver uitstrekken, dan ontmoeten ze elkaar ook nog buiten de dodecaëdrische ruimte.¹ Merkwaaardigerwijs ontstaan dan nog slechts de hoekpunten - niet de ribben - van één platonisch lichaam, *een grote icosaeëder*.

Maar . . . (zie afb. 16, p. 36) . . . :

dan moeten van de reeds eerder gevonden *kleine icosaeëder* de hoekpunten ook op een dergelijke wijze kunnen ontstaan. En wel door verlenging naar buiten van de ribben van een nog kleinere dodecaëder. Deze is binnen de icosaeëder van afb. 16 met stippelijntjes aangeduid. Daarmee zouden we dit verhaal opnieuw kunnen beginnen, *eindeloos voortgaande in de richting van het Middelpunt van het hele stelsel, doch zonder dit ooit op deze wijze te kunnen bereiken*.

Naar de andere kant vonden we echter de *grote icosaeëder*, die daar zelf weer de kern is van een nog veel groter stelsel van regelmatige lichamen. En zo vinden we ook in dié richting, dus van het Middelpunt af, *een eindeloos voortgaand, ritmisch patroon van steeds '22+1' = 23 regelmatige lichamen*. Naar buiten toe in steeds grotere afmetingen; doch van elk stelsel is het laatste lichaam tevens het 1e van het daarop volgende stelsel, eindeloos voortgaande.²

Elkaar opvolgende stelsels, verhouden zich in hun afmetingen als *de derde macht van de Divina Proporzione*;

aanwijzing op hetgeen '*als zodanig*' tot stand komt.³

In Wijnmalens denominatie vinden we de aanduiding:

22: het '*Balanspunt*' van 13 en 31,

van het *Begin van al het Nieuwe* en van het *Einde, de Oplossing, de Vernietiging, de Dood*.

23: *Ritme, in Ruimte en Tijd*.

N.B.: het is vrijwel zeker dat Wijnmalen niet bekend was met het op deze wijze aanwezig zijn van 23 in de dodecaëdrische ruimte. Hetzelfde geldt voor enkele andere getallen die, met betrekking tot hun kwalitatief aspect, daarin op bijzondere wijze tot uitdrukking komen. Was dit wel het geval geweest, dan zou ons dat destijds bij herhaling zijn gebleken. De denominatie van *de eerste 12 Ondeelbaren*, die al in de jaren 20 gestalte moet hebben gekregen, kan ons inziens bij hem niet beïnvloed zijn door bekendheid met het bovenstaande.

-o-

1 In bijlage G geeft afb. 51 op p. 134 een perspectivische indicatie van die Ontmoetingspunten.

2 De polaire betrekking tussen 12-vlak en 20-vlak - id. tussen 6-vlak en 8-vlak - maakt dat hetgeen bij de een gezien wordt als hoekpunten, bij de ander verschijnt als vlakken. Zo verschijnt het stelsel van '22+1' regelmatige lichamen eveneens indien we uitgaan van de doorgaande *vlakken* van de icosaeëder. Dat zijn namelijk tevens de vlakken van 10 octaëders en 5 tetraëders, waarmee dan de hoekpunten verschijnen van 5 kubussen en 1 dodecaëder. Voorts creëren die 20 vlakken dan nog de hoekpunten van een 'nieuwe' en grotere icosaeëder, waarmee het geheel zich herhaalt: totaal 23 = '22+1' lichamen.

3 Meer over 'derde machten' in deel C.